

Dosarul nr. 2ra-2/22
2-19069554-01-2ra-10012022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – A. Ojoga
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – N. Budăi, V. Mihaila, I. Cotruță

ÎNCHEIERE

16 februarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ion Crușinschi,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de
societatea pe acțiuni „Termoelectrica” în interesele Asociației de Proprietari ai
Locuințelor Privatizate nr. 54/200 COOP împotriva Verei Crușinscaia și Ion
Crușinschi cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de
judecată,

împotriva deciziei din 07 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin
care s-a admis apelul declarat de societatea pe acțiuni „Termoelectrica”, s-a casat
hotărârea din 23 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și s-a adoptat o
hotărâre nouă, prin care s-a admis acțiunea,

constată:

La 10 decembrie 2018, societatea pe acțiuni „Termoelectrica” a depus
acțiune oblică în interesele debitorului său Asociația de Proprietari ai Locuințelor
Privatizate nr. 54/200 COOP (în continuare APLP nr. 54/200 COOP) împotriva
Verei Crușinscaia și Ion Crușinschi cu privire la încasarea datoriei și
compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că societatea pe acțiuni „Termoelectrica” este
succesorul în drepturi al societății pe acțiuni „Termocom” în procedura
falimentului.

La 20 octombrie 2004, societatea pe acțiuni „Termocom” a încheiat cu
APLP nr. 54/200 COOP contractul de livrare-utilizare a energiei termice în apă
caldă nr. 5149, prin care ultima și-a asumat obligația de a achita lunar plata
pentru utilizarea energiei termice furnizate.

La rândul său, APLP nr. 54/200 COOP a prestat servicii de alimentare cu
energie termică locatarilor blocurilor locative gestionate.

Astfel, nemijlocit, beneficiari ai serviciului de alimentare cu energie termică
au fost locatarii blocurilor locative gestionate de APLP nr. 54/200 COOP, care la

rândul său aveau obligația de a achita în termen contravaloarea lor, conform facturilor (bonurilor de plată) primite.

Din cauza neonorării obligațiilor de plată, la 13 noiembrie 2018, datoria APLP nr. 54/200 COOP față de societatea pe acțiuni „Termoelectrica” la consumul de energie termică constituia suma de 18 070 121,89 de lei.

Potrivit informației din Registrul bunurilor imobile, Vera Crușinscaia și Ion Crușinschi sunt proprietarii apartamentului xxx, bloc locativ gestionat de către APLP nr. 54/200 COOP.

În baza contului personal deschis la APLP nr. 54/200 COOP pe numele Verei Crușinscaia și lui Ion Crușinschi, aceștia au acceptat prestarea și au beneficiat de servicii comunale în volum deplin, fără întreruperi, în conformitate cu normele și tarifele în vigoare.

Conform informației privind situația despre achitarea pentru energia termică, până în luna octombrie 2018 Vera Crușinscaia și Ion Crușinschi au acumulat o datorie la plata energiei termice consumate în sumă totală de 8 240,89 de lei pentru apartamentul xxx.

În cazul prestării serviciilor comunale de către administratorul fondului locativ APLP nr. 54/200 COOP, prestarea serviciilor și încasarea plăților este efectuată în temeiul conturilor personale deschise pe numele Verei Crușinscaia și Ion Crușinschi.

Având în vedere că APLP nr. 54/200 COOP nu a acționat în judecată consumatorii restanțieri, inclusiv pe Vera Crușinscaia și Ion Crușinschi, societatea pe acțiuni „Termoelectrica” a considerat că este îndreptățită să înainteze acțiune oblică în numele debitorului său.

Societatea pe acțiuni „Termoelectrica” a remarcat că, în pofida faptului că au fost înștiințați prin intermediul facturilor de plată despre riscul de a fi acționați în judecată în cazul neachitării plăților restante, Vera Crușinscaia și Ion Crușinschi și-au neglijat obligațiile și până la momentul înaintării acțiunii în instanța de judecată nu au întreprins nici o acțiune în vederea stingerii datoriei pentru energia termică.

Totodată, ținând cont de faptul că societatea pe acțiuni „Termoelectrica” a suportat cheltuieli de judecată în vederea achitării taxei de stat, consideră oportun de a-i compensa aceste cheltuieli din contul pârâților.

Societatea pe acțiuni „Termoelectrica” a solicitat prin cererea de chemare în judecată încasarea în mod solidar de la Vera Crușinscaia și Ion Crușinschi în beneficiul APLP nr. 54/200 COOP datoria pentru consumul energiei termice în sumă de 8 240,89 de lei, formată până în luna octombrie 2018 inclusiv pentru apartamentul xxx și încasarea în mod solidar de la Vera Crușinscaia și Ion Crușinschi în beneficiul societății pe acțiuni „Termoelectrica” suma de 270 de lei cu titlu de compensare a taxei de stat.

Prin încheierea din 25 ianuarie 2019 s-a acceptat spre examinare acțiunea oblică și s-a dispus judecarea cauzei în procedură generală contencioasă.

Prin hotărârea din 23 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a respins acțiunea ca fiind neîntemeiată (f.d. 93, 105-114).

La 21 iulie 2020, societatea pe acțiuni „Termoelectrica” a depus cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii din 23 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 101 recto-verso).

Prin încheierea din 09 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău nu s-a dat curs cererii de apel și s-a acordat apelantului societății pe acțiuni „Termoelectrica” termen de 7 zile din data recepționării încheierii, pentru a depune cererea de apel motivată și dovada achitării taxei de stat în cuantum de 202,50 de lei (f.d. 119-122).

La 12 mai 2021, societatea pe acțiuni „Termoelectrica” a depus cerere de apel motivată și dovada de plată a taxei de stat (f.d. 131-133).

În atare circumstanțe, completul consideră că, la demararea căii de atac în ordine de apel, societatea pe acțiuni „Termoelectrica” a respectat modul și termenul prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă.

Prin decizia din 07 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de societatea pe acțiuni „Termoelectrica”.

S-a casat hotărârea din 23 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și s-a adoptat o hotărâre nouă, prin care:

S-a admis acțiunea oblică depusă de societatea pe acțiuni „Termoelectrica” în interesele APLP nr. 54/200 COOP.

S-a încasat în mod solidar de la Vera Crușinscaia și Ion Crușinschi în beneficiul APLP nr. 54/200 COOP datoria pentru agentul termic (apă caldă) în sumă de 8 240,89 de lei.

S-a încasat în mod solidar de la Vera Crușinscaia și Ion Crușinschi în beneficiul societății pe acțiuni „Termoelectrica” cheltuielile legate de plata taxei de stat în prima instanță în sumă de 270 de lei și în instanța de apel în sumă de 202,50 de lei (f.d. 165, 166-174).

Instanța de apel a considerat greșită concluzia primei instanțe, precum că materialele cauzei nu atestă că APLP nr. 54/200 COOP este responsabilă de livrarea agentului termic către consumatorii finali Vera Crușinscaia și Ion Crușinschi și respectiv, obligația acestora de a achita plata serviciului dat în contul lui.

Curtea de Apel Chișinău a reținut prevederile art. 25 alin. (1) din Legea serviciilor publice de gospodărie comunală nr. 1402 din 24 octombrie 2002, conform cărora persoanele fizice și juridice care beneficiază de servicii publice de gospodărie comunală sunt obligate să achite contravaloarea serviciilor prestate, conform facturilor primite, în termenul prevăzut de contractul încheiat între operator și consumator.

Instanța de apel a constatat în baza contului personal deschis la APLP nr. 54/200 COOP pe numele pârâților, că ultimii au acceptat prestarea și au beneficiat de servicii comunale în volum deplin, fără întreruperi, în conformitate cu normele și tarifele în vigoare. Totodată, potrivit informației despre achitarea serviciilor locativ-comunale, pentru perioada până în octombrie 2018, Vera Crușinscaia și Ion Crușinschi, deși au efectuat plăți periodice, au acumulat o datorie pentru consumul energiei termice în sumă de 8 240,89 de lei (f.d. 11-12).

La fel, instanța de apel a notat că, deși, consumatorilor finali Vera Crușinscaia și Ion Crușinschi le-au fost prestate servicii publice de gospodărie comunală în lipsa contractelor încheiate cu aceștia, ei oricum sunt obligați să achite contravaloarea serviciilor prestate, conform facturilor primite, or, lipsa unui contract scris nu scutește consumatorul de obligația de a achita serviciul prestat și real consumat.

Mai mult ca atât, recepționarea facturilor pentru consumul serviciilor locativ-comunale cu indicarea datoriei, care periodic era achitată de către pârâți, denotă că aceștia au acceptat prestarea serviciilor și respectiv recunosc că trebuie să le achite.

La 22 decembrie 2021, Ion Crușinschi a declarat recurs împotriva deciziei din 07 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea integrală a deciziei recurate, cu menținerea hotărârii din 23 iunie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 178-181).

În motivarea recursului, în esență, a invocat că societatea pe acțiuni „Termoelectrica” a dus în eroare instanța, prin faptul că datoria a fost formată până în luna octombrie 2018, inclusiv, ce presupune că datoria s-ar fi format pe parcursul consumului energiei termice și neachitării în termen. *De facto*, datoria a apărut în contul de calcul în luna martie 2011, când a fost stabilită o presupusă datorie de 11 993,45 de lei, fără a fi explicat cum s-a format aceasta.

Din informația despre achitarea serviciilor locative-comunale rezultă cert că pentru luna martie 2011 a fost calculată suma de 3 019,34 de lei pentru consumul energiei termice pentru încălzire și suma de 8 974 lei pentru apă caldă. În opinia recurentului, este imposibil în termen de o lună să fi folosit apă caldă în sumă de 8 974 de lei.

În acest sens nu a fost întocmit un act în temeiul căruia s-ar fi realizat recalcularea consumului de agent termic și în care ar fi fost indicată cauza formării acestei datorii.

De asemenea, recurentul a invocat că, anterior, prin ordonanța judecătorească din 19 iunie 2013 a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău, s-a încasat în mod solidar de la Vera Crușinscaia și Ion Crușinschi în beneficiul APLP nr. 54/200 COOP aceeași datorie pentru agentul termic (apă caldă) în sumă de 8 240,89 de lei. Ulterior, prin încheierea din 04 iulie 2013 această ordonanță a fost anulată.

În opinia recurentului, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra argumentelor sale cu privire la termenul de prescripție. Consideră că achitarea parțială periodic a sumei facturate nu întrerupe un termen de prescripție, iar debitorul trebuie în termenul stabilit de lege să-și solicite datoria.

La 10 ianuarie 2022, Curtea Supremă de Justiție a notificat intimaților copia recursului declarat de Ion Crușinschi împotriva deciziei din 07 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, explicându-le dreptul de a depune referințe asupra acestuia.

Prin referința depusă prin e-mail la 15 februarie 2020, societatea pe acțiunea „Termoelectrica” a solicitat declararea recursului lui Ion Crușinschi împotriva deciziei din 07 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Totodată, până la examinarea admisibilității recursului, intimata APLP nr. 54/200 COOP nu a făcut uz de dreptul său procedural și nu a depus referință în care să-și expună poziția procesuală pe marginea criticilor formulate în recurs.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433,

completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza *Lebedinski v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, § 32; cauza *Sultan v. Republica Moldova*, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele *Marc Brauer v. Germania*, 01 septembrie 2016, § 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, § 64; *Samardžić v. Croația*, 20 iulie 2017, § 28; *Zubac v. Croația (Marea Cameră)*, 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 07 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii v. Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag v. Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul

zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 07 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată lui Ion Crușinschi, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Ion Crușinski rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea circumstanțelor faprice ale cauzei.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faprice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Ion Crușinski nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în

principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson v. Olanda, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Ion Crușinschi nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Ion Crușinschi a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ion Crușinschi împotriva deciziei din 07 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ion Crușinschi împotriva deciziei din 07 octombrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas